

man, Grevesmöhlen, Zellén, Nordenhielm, Furtenback, Rosbeck. Kammar-Collegium, fordom: Hermansson, Stjerngranat, Botin, Liljenheim, Stockenström, Lagerheim. Stats-Kontoret, fordom: Ruther. Bergs-Collegium, fordom: Sandels. Kommers-Collegium, fordom: Vestberg. Jag anser onödigt att vara vidlyftigare. Efter denna handling torde Sällskapet sjelf kunna fortsätta och uppgöra en parallel och ett bokslut, för att erfara balans eller avans. I den nya *Rikshufvudboken*, i fall den kommer att verkställas, kunde också inrättas ett Embetsmanna-konto, för att ha allt på ett ställe, och för att i ett ögonblick kunna se, huru Statens affärer stå till boks. Ange- lägenheten torde likväl fordra, att ha detta bokslut färdigt till nästa lagtima Riksdag, för att genast kunna föreläggas Rikets Ständer, på det de då icke måtte yttra ett så allmänt missnöje mot Embets- männen, som det skedde vid 1809 års Riksdag, och hvartill orsa- ken förmodligen icke var någon annan, än bristande underrättelse huru det stod till.

N:o 63.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Tisdagen den 26 Maj 1812.

En Anonym har insändt följande

Porträtt af en Favorit.

Då man går på gatorna, säger han, kan man roa sig att, af deras manér och gång, som man der ser beställsamt löpa, någorlunda sluta till deras olika bemödanden, och hvartåt den ifver syftar, som synes drifva dem. Af hela denna beställsamma hop, äro inga nöjsammare att betrakta, än så kallade kurtisaner, som skryta af att vara trägne vid förnåma Herrars toilett. Man kan nästan säga, att desse förvärfvat sig skickligheten att vara slafvar med smak, och att de göra sig en dåraktig fåfånga att inbilla sig, det man tror dem vara underrättade om allt som sker här i verlden. Förtjuste af denna idé, såsom af ett stort nöje, stiga de bittida opp och skynda sig ut, för att genast göra sin uppvaktning hos någon Herre, som står väl vid Hofvet, för att af honom få en vänlig nick, som betyder ingenting, men som likväl skulle kunna inbilla, att han tar mycken del i det som rör dem. Det är underligt, att man så mycket kan förneka sig sjelf, att man finner smak i att gifva och emottaga så kalla och så löjlige höfligheter. Men det, som underhåller detta narri, är ingenting annat, än den lysande yta, som största delen hell-

re söker, än den verkliga lyckan. Det är på det sättet, som afguden och afgudadyrkaren bli lika bedragne på deras inbillning. Men emedan det gifs många människor, som ledsna vid deras landtbo-ning, der allt, som omger dem, är deras tillhörighet, ifrån luften ända till jordens medelpunkt, och som längta att få lysa i stora världen; så kan det vara nödigt nog, att lemna dem en liten be-skrifning öfver det som händer vid vissa förnåma Herrars toilett.

Man säger att en viss namnkunnig man hade i sin undra vå-ning flera strängar, som voro fästade vid små klockor i öfra vånin-gen, der han bodde sjelf och der han förkunnade sina afgudasvar. Om en ung flicka blifvit bedragen af sin älskare, så ringde kammar-tjenaren (som emottog de sökande i nedra våningen och var inöfvad i konsten) på en viss klocka; och om en bonde hade förlorat en ko, så ringde han på en annan. Han gjorde på samma sätt i alla andra ämnen, och sedan han, genom listiga frågor, hade framlockat de sökandes hemlighet, underlät han icke att ge sin Herre nödig underrättelse. Detta är en liflig afbild af hvad som sker vid vissa förnåma Herrars toilett. Det gifs 20 upptåg och lika många hem-liga underrättelser, som gå och komma mellan portvaktaren, kam-martjenaren och Herren, förr än den gapande hopen, som vill göra sin uppvaktning, blir samlad; då först är komedien färdig att spe-las, dörrarne öppnas, och Herren sjelf blir synlig.

Det gifs många sätt att visa sig vid dylika tillfällen: helklädd, halfklädd eller halfnaken; men i alla fall synes mig ändamålet vara, att emottaga offer af en hop tillbedjare, som bedyra att man är skicklig, väl gjord, modig och mäktig. När de första ögonkasten äro gifna, kan man ej annat än beundra, huru långt modestien hos den ena och undergifvenheten hos de andra kunna gå. Midt ibland alla de göremål, med hvilka Herren vill vara öfverhopad, och ibland den myckenhet som omger honom, har han så mycken fintlighet, att han, till allas förundran, har någonting att säga åt hvar och en, och det så afmätt efter hvar och ens olika förmåga, att hela världen kan se, det man ej utan ett stort geni kan komma till en

hög plats. Jag har sjelf känt en förnäm Herre, som var så fintlig, att han i ögonblicket kunde fråga en Amiral: *hvad väderstreck blåser det i dag?* En Öfverste vid ett Kavalleri-regemente: *hvad kostar hafran nu?* En Aktie-ägare: *hur stå edra aktier nu för tiden?* och en Öfver-Intendent: *är teglet lika dyrt ännu?* och detta allt så otvunget, som skulle han sjelf ha varit med i alla dessa yrken. Man måste bekänna, att dylika mottagningsätt äro ganska förbindliga; ty under det Herren låter underrätta sig om det som förefaller, ger han också tillfälle åt den person som han tillfrågar, att utmärka sig med qvicka svar. Hvad som ökar prakten af dessa möten, är, att de ske merendels under tystnad och under den bästa ordning i världen. Herren håller sig gemenligen midt i rummet, der någon af slafvarna, med mycken undergifvenhet, hviskar honom ett ord i örat, hvarpå denne svarar: *ja det är brä; jag är alldeles af samma tanke.* Den hviskande drager sig tillbaka, förtjust af sitt lyckliga öde, under det en annan nalkas, som talar om en helt annan affär, hvarpå han erhåller ett så gällande svar, som en så förnäm Herre kan vara pligtig att gifva; ty det förnämsta är då, att hålla sig vid allmänna ordalag och ätt, i fall någon vill ingå i en närmare detalj, ge tillkänna att det icke är honom tillåtet.

Men — omsider blir skådespelet allmänt, och hvar och en bör ha ett litet ord från den mäktiges mun. Han kastar ögonen omkring, och frågar en ädling, som han blir varse: *hur länge har ni varit i Staden?* Han ser strax en annan, till hvilken han ropar: *Ack min Herre, det var väl jag fick se er: jag skall ej glömma er sak.* Dessa begge människor äro utom sig af glädje ett helt dygn, under det alla de andra, som dussintals bocka sig, hoppas att om 6 månader få njuta samma lycka.

Det är ett nog underligt spel, att på detta sätt se en hög Herre vara uppmärksam på hvad den ena säger honom; på samma gång helsa en annan, och åter i samma ögonblick kalla till sig den tredje. Emedlertid är det en sanning, att ingen skall kunna grundligen fatta och bedömma en enda sak, midt i bullret af en stor samling;

men allt detta synes i sjelfva verket ej vara annat än en komplott af en hop slafvar, som sälja deras egen frihet, för att förstöra förståndet hos deras beskyddare. Under Potemkins tid kunde man få se detta spektakel i stort. I Sverige spelas blott marionett-spel emot det förra.

Diktamen till Protokollet af Gubben Honnéte.

Återigen har Herr W. i Nya Posten N:o 39 och 40 misstagit sig, då han tror, att mitt yttrande i Trompeten N:o 57 härleder sig från anmärkningen i Nya Posten, angående kalkulen öfver bevillingen. Detta skulle således vara endast en hämd. Nej, min herr halfbror, jag är ej fallen för hämd; jag ville ej heller försvara Skandinavien; ty i politiken låter jag hvar och en tänka bäst han kan och gitter: jag ville blott yttra hvad jag sett med egna ögon, nemligen att Anmärkaren i N:o 36 af Nya Posten, hvilken slutligen kallar sig G., läst Skandinavien bakfram och påbördat honom en osanning. På tidningen Nya Posten är jag ej heller ond; men som jag tror att Redaktören skall ansvara för allt, som han der låter införas, så borde jag ju vända mig till sjelfva tidningen, der osanningen stod anförd; ty författaren är osynlig, men tidningen synlig. Miss-tag kunna hända oss alla; men att läsa bakfram, för att få vara ovetting öfver ett yttrande, som icke finnes, det tycker jag icke är —
Honnéte,

N:o 64.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Fredagen den 29 Maj 1812.

Fattig-försörjningen i Stockholm.

Efter det misslyckade försöket, att sätta hela Fattigvården i Stockholm under immediat bestyr af en enda Direktion, har man återkommit till det förra och troligen rätta, att låta denna angelägenhet bestridas af hvarje i Staden varande Församling; men ännu återstår att söka den jemnhet i åläggandet af denna allmänna samhälls-förbindelse, utom hvilken ändamålet ännu kan förfelas.

Det skall alltid, i större Städer, finnas distrikter, i hvilka en större mängd fattiga äro samlade, och några som äro sämre bebyggde, der således hyrorna äro mindre dyra, äfvensom antalet af förmögna invånare är och varit vida mindre, och der fördelen af barmhertiga Stiftelser derföre mera saknas. Att nu påstå, det hvarje församling bör ansvara för vården af de fattiga, som bo inom dess område, vore en dubbel origtighet och emot den princip, som finnes i sjelfva ämnet, att *den förmögnare måste vårda den, som icke förmår hjälpa sig sjelf.*

Man bör icke kunna misstaga sig i begreppet om grunden för allmänna skyldigheten att bidra till den fattigas försörjande: den ligger ovillkorligen på den rika, och det i mån af hvarje sådans ä-

